

Срѣдъ нощъ тя почувствува, че тѣлото ѝ се вкоченясва, поиска ѝ се да се скрие въ хралупата, но затова трѣбваше да се изхвърлятъ отъ нея нѣколко шѣпи лѣшници, на което тя се не рѣшаваше.

„Охъ, охъ, охъ! А какъ хубаво би било да имашъ сега сѣмейство или приятели, които биха се погрижили за тебъ!“ — помисли си съ въздишка катерицата. Тя се почувствува съвсѣмъ болна и затова се нуждаеше отъ подѣръжка. Но на близо нѣмаше ни едно живо сѣщество, — лакомията на катерицата пропѣди отъ нея всичкитѣ другарки.

Мразътъ ставаше все по-силенъ; Катерицата съвсѣмъ се сдѣрви и, когато най-послѣ, се рѣши да пожертвува частъ отъ своето богатство, за да очисти мѣсто за себе си въ хралупата, тя бѣше вече тѣй слаба, че не можеше да се мръдне отъ мѣстото си. На зараньта я намѣриха мъртва; тя замръзна седѣйки при отвѣрстието на хралупата, която бѣ напълнена съ вкусни лѣшници.

Прѣв. В. Сивриевъ.

ЗАБѢЛЖКА.

Нека малкитѣ читатели да поразмислятъ добръ върху съдѣржанието на тази басня, въ която се описватъ живота и дѣлата на катерицата, като лакома и ненеситна, а се подразбира, че такива хора се срѣщатъ и между насъ.

Да изложатъ съ свои думи поуката отъ тази басня и да изпратятъ написаното въ редакцията. Това съчинение, което е най-добро, ще се напечата.

Отъ Редакцията.

